

USNESENÍ

Krajský soud v Brně projednal ve veřejném zasedání konaném v Brně dne 20. února 2020 odvolání **obžalovaného V.S., narozeného XXXXX v XXXXX**, okres XXXXX, ředitele obchodní společnosti XXXXX, trvale bytem XXXXX, proti rozsudku Okresního soudu v Hodoníně ze dne 28. 11. 2019, č.j. 2 T 152/2018-271, a rozhodl

takto:

Podle § 256 trestního řádu se odvolání **zamítá**.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem byl obžalovaný V.S. uznán vinným přečinem poškození cizí věci podle § 228 odst. 1 trestního zákoníku, jehož se dle skutkových zjištění soudu I. stupně dopustil tím způsobem, že

dne 26. 8. 2017 kolem 05:30 hodin v katastrálním území města Bzenec, v trati zvané Za Horními horami, na kraji remízku zastřelil volně pobíhajícího psa plemenné rasy krátkosrstý německý ovčák jménem César, stáří 6 let, barvy černá s pálením, s obojkem na krku, který je zařazen do skupiny ovčáckých plemen, v době, kdy se majitel tohoto psa P.B., narozen XXXXX, trvale bytem XXXXX, nacházel asi ve vzdálenosti 20 m od tohoto psa na druhé straně remízku a při venčení psa jej v těchto místech pustil z vodítka, čímž majiteli psa způsobil škodu ve výši 5 500 Kč.

Za to obžalovanému byl uložen peněžitý trest ve výměře 60 denních sazeb, přičemž jedna denní sazba činí 250 Kč a pro případ, že by peněžitý trest nebyl ve stanovené lhůtě vykonán, stanovil náhradní trest odnětí svobody ve výměře 3 měsíců.

V rámci adhezního řízení pak bylo rozhodnuto tak, že obžalovaný je povinen zaplatit poškozenému P.B. částku 5 500 Kč jako náhradu za způsobenou škodu, přičemž se zbytkem svého nároku na náhradu škody byl poškozený odkázán na řízení ve věcech občanskoprávních.

2. Rozsudek nenabyl právní moci, neboť proti němu včas podal odvolání obžalovaný, přičemž toto je zdůvodněno prostřednictvím jeho obhájce. Namítá, že napadený rozsudek považuje za nepřezkoumatelný, obsahující prvky svévole, když soud I. stupně se snaží všemi dostupnými prostředky vyhovět obžalobě tím, že čerpá ze znaleckého posudku a jeho písemného doplnění

pouze skutečnosti a závěry v neprospěch obžalovaného a operuje spornými faktory ovlivňujícími výslednou cenu zvířete tak, aby tato překročila hranici 5 000 Kč o celých 500 Kč. Ze znaleckého posudku vyplynula hodnota psa jednoznačně pod 5 000 Kč, z toho důvodu obhajoba nežádala výslech znalce. Upozorňuje na to, že soudní znalec dr. Lubomír Široký ve znaleckém posudku určil celkovou hodnotu psa na částku 4 250 Kč a k této částce není možno cokoliv přičítat či odečítat, když k tomu soud nemá odbornou kapacitu. V rámci řízení totiž nebyla obžalobou předložena žádná kupní smlouva prokazující pořízení štěněte za částku 2 500 Kč ani 3 000 Kč jak žádal poškozený v připojení se s nárokem na náhradu škody. Znalec pracuje s rozpětím cen od 1 000 do 3000 Kč jako s pořizovací cenou štěněte a v tom případě soud dle názoru obhajoby měl vycházet ze zásady in dubio pro reo. K samotným nákladům na socializaci štěněte obžalovaný uvádí, že tato částka je naprosto nepodložená, neboť znalec nerozvedl, v čem předmětné náklady mají spočívat. Obhajoba nesouhlasí s tvrzením znalce, že socializace psa je složitý proces, poukazuje na to, že jak obžalovaný tak obhájce sami chovají psy, rozvádí podrobně způsob socializace v domácím prostředí a uzavírá, že cena zvířete rozhodně nedosahuje částky 5 000 Kč, když obdobného psa bez výcviku či zkoušek lze pořídit, coby štěně, v cenovém rozmezí 1 000 až 3 000 Kč a socializaci v rámci rodiny nelze penězi ocenit. Domáhá se proto zpracování revizního znaleckého posudku.

Ačkoliv obhajoba podotýká, že je jí známo stanovisko soudu I. stupně, který s ohledem na zrušující rozhodnutí dovolacího soudu má za to, že skutek je dostatečně objasněn, má za to, že soud I. stupně se řádně a zákonně nevypořádal s klíčovým důkazem, tedy protokolem o ohledání místa činu a účelově dezinterpretuje informaci poskytnutou soudním znalcem Ing. et Ing. Bezděkem, který popsal způsob útoku psa odpovídajícího německému ovčákovi, přičemž obhajoba poukázala, že sama učinila pokus na psovi plemene hannoverský barvář, kterým obhájce disponuje, a který velikostí odpovídá přibližně německému ovčákovi a má za to, že by případný střelný kanál směřoval přesně stejným způsobem, jak je zřejmý z rentgenového snímku zastřeleného psa. Má za to, že soud nesprávně zpochybňuje věrohodnost obžalovaného a bezdůvodně fabuluje poškozeného a domáhá se provedení vyšetřovacího pokusu na místě samém a doplnění znaleckého posudku o podrobný popis pohybu psa při útoku, resp. vyjádření, zda způsob vzniku střelného poranění psa je v souladu s verzí obžalovaného či není.

Obhajoba dále namítá, že soud I. stupně se žádným validním způsobem nevypořádal s tvrzením obžalovaného, že jednal v krajní nouzi, proto se domáhá opětovného výslechu obžalovaného a výslechu poškozeného B..

Závěrem obhajoba navrhuje, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a sám rozhodl ve věci tak, že věc postoupí správnímu orgánu k dalšímu řízení.

3. Krajský soud v Brně jako soud odvolací přezkoumal podle hledisek § 254 odst. 1 trestního řádu zákonnost a správnost těch výroků napadeného rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, přezkoumal též správnost postupu řízení, které mu předcházelo, z hlediska vytýkaných vad. K vadám, které nebyly odvoláním vytýkány, by odvolací soud přihlédl, pokud by měly vliv na správnost výroků, proti nimž bylo podáno odvolání. Na základě tohoto postupu odvolací soud dospěl k závěru, že je nutno rozhodnout tak, jak uvedeno ve výrokové části tohoto usnesení s tím, že současně poznamenává, že neshledal nevytýkané vady, které by měly vliv na správnost výroků napadeného rozsudku.
4. Úvodem odvolací soud poukazuje na to, že se nejedná o první rozhodnutí v předmětné věci. Ve věci již totiž rozhodoval jednou jak soud I. stupně, tak odvolací soud, poté usnesením Nejvyššího soudu ČR ze dne 10. 7. 2019, č.j. 4 Tdo 628/2019-226, bylo zrušeno usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 7. 2. 2019, sp. zn. 7 To 222/2019, jakož i jemu předcházející rozsudek Okresního soudu v Hodoníně ze dne 3. 12. 2018, sp. zn. 2 T 152/2018, jakož i další rozhodnutí na zrušená rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu a věc byla vrácena Okresnímu soudu v Hodoníně s tím, aby ji znovu v potřebném rozsahu projednal a rozhodl.

Okresní soud v Hodoníně tudíž věc projednal znovu a rozhodl o ní napadeným rozsudkem.

5. Krajský soud v Brně konstatuje, že pokud se týká řízení, které napadenému rozsudku předcházelo, v tomto nebyly zjištěny takové podstatné vady, jak má na mysli ustanovení § 258 odst. 1 písm. a) trestního řádu, tedy vady spočívající v ustanovení, jimiž se má zabezpečit objasnění věci, nebo právo obhajoby.

Z hlediska ustálení skutkového stavu je patrné, že soud I. stupně po vrácení věci provedl veškeré důkazy potřebné k tomu, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti v rozsahu nezbytném pro jeho meritorní rozhodnutí (§ 2 odst. 5 trestního řádu). V tomto směru soud I. stupně hodnotil provedené důkazy na základě pečlivého uvážení všech okolností případu a to jednotlivě i v jejich souhrnu (§ 2 odst. 6 trestního řádu). Nevytrhával tedy jednotlivé důkazy z kontextu provedeného dokazování, ale přihlížel i k vzájemným vazbám a souvislostem. Odůvodnění napadeného rozsudku stran zásadních skutkových zjištění odpovídá ustanovení § 125 trestního řádu, kdy soud I. stupně vyložil, které skutečnosti vzal za prokázané, o které důkazy svá skutková zjištění opřel, jakými úvahami se řídil při hodnocení provedených důkazů. Odvolací soud dospěl k závěru, že rozsah dokazování, jež bylo ve věci soudem I. stupně provedeno, je třeba považovat v podstatě za dostačující k objasnění věci, nicméně sám doplnil dokazování osobním výslechem znalce, jenž byl soudem I. stupně přibrán ke stanovení hodnoty předmětného psa, a to právě s ohledem na odvolací námítky obhajoby. Odvolací soud však dospěl k závěru, že rozsah dokazování, jež bylo ve věci soudem I. stupně provedeno, je třeba považovat za dostačující k objasnění věci, když soudu I. stupně nelze vytknout, že by neprovedl některý z podstatných důkazů, které by měly přispět k bližšímu objasnění věci, příp. že by důkazy nehodnotil řádně a důsledně způsobem požadovaným v § 2 odst. 6 trestního řádu. Je zřejmé, že soud I. stupně při hodnocení provedených důkazů postupoval tak, aby byl zjištěn skutečný stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, tyto důkazy hodnotil podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jak jednotlivě, tak v souhrnu. Hodnocení činil z hlediska závažnosti důkazů, vyloučil důkazy nepodstatné, takové, z nichž nebylo možno učinit poznatky o předmětu dokazování, a důkazy posoudil z hlediska zákonnosti, podrobil je hodnocení z hlediska věrohodnosti a pravdivosti. Odvolací soud má za to, že rozhodnutí soudu I. stupně, potažmo obsah přezkoumávaného napadeného rozsudku, jakož i samostatné napadené rozhodnutí a řízení, jež mu předcházelo, ob stojí povinností soudu I. stupně. Soud I. stupně totiž logicky a přesvědčivě odůvodnil své rozhodnutí, zabýval se obsahem jednotlivých důkazů a za těchto okolností odvolací soud neshledal důvodným odvolání obžalovaného směřující právě do hodnocení důkazů, jak to učinil soud I. stupně, když s ohledem na to odvolací soud musel respektovat ustanovení § 263 odst. 7 trestního řádu. Odvolací soud odkazuje na jednotlivé pasáže odůvodnění napadeného rozsudku vztahující se k důkazní situaci, když dospěl k závěru, že v průběhu dokazování bylo jednoznačně prokázáno, že obžalovaný dne 26. 8. 2017 v časných ranních hodinách v katastrálním území města Bzence na místě popsáném ve výrokové části rozsudku, zastřelil volně pobíhajícího psa plemenné rasy krátkosrstý německý ovčák jménem César ve stáří 6 let s obojkem na krku zařazený do skupiny ovčáckých plemen, když majitel tohoto psa se nacházel ve vzdálenosti zhruba 20 metrů od psa a při venčení psa jej pustil z vodítka. Tímto jednáním pak obžalovaný způsobil poškozenému škodu ve výši 5 500 Kč. S hodnocením důkazů tak, jak to učinil soud I. stupně, se odvolací soud zcela ztotožnil.

6. Odvolací soud konstatuje, že soud I. stupně na podkladě právně závazného rozhodnutí Nejvyššího soudu zadal znalci z oboru ekonomika, ceny odhady se specializací na kynologii, vypracování znaleckého posudku ohledně hodnoty zastřeleného psa. Znalci zadal prvotní otázku, jaká byla hodnota psa plemenné rasy krátkosrstý německý ovčák jménem César ke dni 26. 8. 2017. K tomu znalec uvedl, že pořizovací cena štěněte plemene vzhledu německý ovčák se pohybuje od 1 000 do 3 000 Kč. Zabýval se tím, že cena se zvyšuje účastí na zkouškách, výstavách a chovností, avšak v tomto případě dotyčný pes neměl zkoušky ani výstavy a konstatoval, že dle poškozeného kupní cena byla 2 500 Kč. Náklady na základní socializaci psa stanovil znalec částkou 3 000 Kč. Při

stanovení hodnoty psa znalec vyšel z pořizovací ceny a součtu cen za výsledky výstav a výcvik, konstatoval, že u psa bez průkazu původu se snižuje jeho cena ve věku od 2 let za každý započatý rok věku o 10% pořizovací ceny s tím, že cena se snížila o 1 250 Kč a celkovou hodnotu psa stanovil na 4 250 Kč.

Následně znalec na žádost soudu vypracoval odborné vyjádření, kdy celkové náklady psa stanovil na částku 26 422 Kč při započtení kupní ceny psa ve výši 2 500 Kč, nákladů na základní socializaci 3 000 Kč, nákladů na veterinární péči 1 500 Kč a nákladů na krmení za 498 dní na 19 422 Kč.

Vzhledem k tomu, že žádná ze stran na výslechu znalce netrvala, znalecký posudek i odborné vyjádření byly proto se souhlasem stran v hlavním líčení přečteno. Soud I. stupně tak pro účely stanovení škody vyšel z pořizovací ceny nového štěněte 2 500 Kč, jak byla uvedena poškozeným a jejíž výši znalec akceptoval, a nákladů na jeho základní socializaci 3 000 Kč s tím, že nesouhlasil s variantou navrhanou státním zástupcem zahrnující vedle pořizovací ceny nového štěněte a nákladů na jeho základní socializaci též náklady na veterinární péči a výživu štěněte do dosažení dospělosti s tím, že určení výše tímto způsobem považuje za příliš extenzivní výklad ustanovení § 137 trestního zákoníku.

Vzhledem k těmto dvěma rozlišným stanoviskům znalce a odvolacím námitkám, odvolací soud v rámci veřejného zasedání vyslechl znalce MVDr. Širokého. Tento znalec ve veřejném zasedání uvedl, že vypracoval ve téže věci dvě vyjádření - jednou znalecký posudek, jednou odborné vyjádření, přičemž v obou případech vycházel ze zadání soudu. Při stanovení hodnoty zvířete jsou totiž dvě možnosti. Na vysvětlení dodal, že v prvním případě stanovil tzv. zůstatkovou hodnotu psa k danému dni částkou 4 250 Kč s tím, že takový psi se již moc nekupují ani neprodávají. Znalec vysvětloval, že prodejní cena u psů tohoto stáří je různá podle toho, k čemu pes se dá využít. Upřesnil k dotazu obhajoby, že psi tohoto typu a stáří se najdou, avšak o ně není zájem, není zájem takového psa si koupit. Takový pes totiž není vhodný do rodiny s dětmi, není vhodný na jakýkoliv další výcvik, je vhodný pouze ke starším lidem nebo jako hlídač.

Co se týče druhé možnosti stanovení hodnoty zvířete, tak znalec uvedl, že po žádosti soudu o upřesnění a po doplnění otázek zpracoval ono odborné vyjádření, kdy odpovídal na otázku, kolik jsou náklady na štěně, kolik jsou náklady na socializaci, na krmení a na veterinární péči do doby dospělosti. Uvedl, že toto se diametrálně liší od ceny psa v daném okamžiku. Vycházel z toho, že cena štěněte psa vzhledu německý ovčák je od 1 000 do 5 000 Kč. Dle záznamu kupní cena konkrétního psa Césara byla 2 500 Kč. K tomu připočítal náklady na socializaci a to na základní výcvik 3 000 Kč, dále náklady na veterinární péči, neboť pes musí být povinně ze zákona očkovan proti vzteklině a dalším chorobám. Dále propočítal nejnižší možné náklady na krmení psa od štěněte do doby dospělosti.

K dotazům uvedl, že v prvním případě uváděl cenu psa, aniž náklady na veterinární péči zohlednil, vycházel ze zákona, že pes musí být očkovan proti vzteklině a je povinností chovatele starat se o zvíře tak, jak se má, tedy pes musí být očkovan. Vzteklinu tudíž zahrnul první dva roky do socializace s tím, že další čtyři roky do ceny se náklady na očkování nezahrnují. V druhém případě započítal do ceny psa cenu krmení psa od štěněte do dospělosti, náklady na veterinární péči, tedy započítal očkování proti vzteklině, neboť v očkovacím průkazu si nevšiml, že by vznikly náklady další za veterinární péči, tedy za odčervení či očkování proti dalším chorobám. Po předložení ve veřejném zasedání fotokopie očkovacího průkazu psa (č. l. 71 až 74) znalec ohodnotil cenu pentavakcíny částkou 250 Kč a náklady na toto očkování spočítal průměrnou částkou 1 200 Kč za celou dobu s tím, že částky na platbu za pentavakcínu se liší dle jednotlivých měst.

K dotazům obhajoby znalec uvedl, že otázka obstarání stejného psa je velmi složitá, záleží na preferenci osoby, která psa chce pořídit, pokud preferuje německého ovčáka vlkošedého, je zájemce ochoten zaplatit více, cena se bude odvíjet od toho, jaká bude barva psa, co pes bude umět, kdy zájemce bude ochoten dát i vyšší částku.

Dotázán na otázku náročnosti socializace z pohledu majitele, znalec uvedl, že samotná socializace začíná už ve fázi vtiskování, ve stáří 4 týdnů a další fáze je, když si štěně dovede majitel domů, kdy ho seznamuje s obyvateli domu, další fází pak je, když pes se seznamuje s nasazováním obojku, vodítka, zvyká si na ruch ulice, ruch silnic, chodí na procházky, což jsou pro chovatele dost náročné věci. I v případě, že chovatelství je pro někoho koníčkem, toto znalec zohledňuje, přesto náklady i v tomto případě jsou.

Dotázán obhajobou na pohyb psa daného druhu při útoku, znalec jej popsal jako přibližování, příp. plazení nebo zastavení, cenění zubů, což je výstrahou a až následně útok. Dodal však, že pokud německý ovčák nemá výcvik k tomu, aby útočil, je to dosti složité. Aby totiž útočil sám od sebe, je nepravděpodobné, musela by být špatně zvládnutá socializace.

Dotázán, uvedl, že zůstatková hodnota psa se zvyšuje tím, že je očkovan a na zůstatkové hodnotě se projevuje i to, zda pes procházel výcvikem.

Odvolací soud po doplnění dokazování výslechem znalce a upřesněním jeho vyjádření obsažených jak v znaleckém posudku, tak v odborném vyjádření, se zcela ztotožnil se závěry soudu I. stupně, jenž hodnotu psa stanovil.

Je zřejmé, že škoda, která vznikne usmrcením zvířete, není v zákoně upravena žádným zvláštním ustanovením. Z hlediska trestního zákona pes, potažmo živé zvíře, je považováno za věc ve smyslu § 134 trestního zákoníku. Výše škody, která vznikla usmrcením psa, se tudíž musí řídit ustanovením § 137 trestního zákoníku, podle níž při stanovení výše škody se vychází z ceny, za kterou se věc, která byla předmětem útoku v době na místě činu, obvykle prodává. Nelze-li takto výši škody zjistit, vychází se z účelně vynaložených nákladů na obstarání stejné nebo obdobné věci nebo uvedení věci v předešlý stav.

Při usmrcení zvířete není dost dobře možné zvolit jako způsob náhrady škody navrácení v původní stav. Proto je nutno, aby škoda byla nahrazena penězi. Co se týče rozsahu náhrady škody, při usmrcení psa stěží lze však vycházet z ceny, za kterou se věc, která byla předmětem útoku (v tomto případě pes) v době a na místě činu obvykle prodává. V případě usmrceného psa Césara jednalo se o krátkosrstého německého ovčáka stáří 6 let. Jak vyplynulo z výpovědi znalce, lze stěží přepokládat, že by byl zájem obdobného takového psa ve stáří 6 let koupit. Takový pes totiž není vhodný do rodiny, není vhodný ani na jakýkoliv další výcvik. Znalec výslovně uvedl, že takoví psi se často nekupují ani neprodávají. Je tudíž zjevné, že nelze vycházet z tzv. zůstatkové ceny psa, nelze však ani vycházet z ceny, za kterou by se obdobný pes v době a na místě obvykle prodával. Je tudíž třeba, tak jak to správně učinil soud I. stupně, vycházet z účelně vynaložených nákladů na obstarání obdobného zvířete, resp. uvedení věci v předešlý stav. Toto znamená nákup štěněte a přinejmenším, (nemluvě o vakcinaci), jeho socializaci, aby bylo možno předešlého stavu dosáhnout.

Pokud za této situace soud I. stupně vycházel při stanovení výše škody z varianty pořizovací ceny nového štěněte 2 500 Kč a nákladů na jeho základní socializaci 3 000 Kč tak, jak to určil znalec, tak nepochybil, kdy nutno podotknout, že opomněl na povinnou veterinární péči, které dle vyjádření znalce, se musí každému psu dostat, a to minimálně očkování proti vzteklině a očkování proti dalším chorobám a odčervení proti parazitům.

7. Odvolací soud se tak zcela ztotožnil (vyjma úvah o povinných veterinárních nákladech) se závěry soudu I. stupně obsaženými v odůvodnění napadeného rozsudku pod bodem 17., na něž odkazuje a s nimiž se zcela ztotožňuje.
8. Námitky obhajoby v tomto směru tudíž odvolací soud považoval za nedůvodné.

Namítá-li obhajoba, že soud se nevypořádal s protokolem o místě činu, namítá-li, že soud dezinterpretuje informaci poskytnutou soudním znalcem ve vztahu k útoku psa, zpochybňuje-li věrohodnost poškozeného a namítá-li, že soud I. stupně se nevypořádal s otázkou případné krajní nouze, tak nelze přehlédnout, že se jedná o opakování obhajoby obžalovaného uplatněné v rámci

původního trestního řízení, když s těmito námitkami se vypořádal soud I. stupně beze zbytku ve svém rozsudku ze dne 3. 12. 2018, č.j. 2 T 152/2018-178. Stejně námitky uplatnila obhajoba následně v podaném odvolání, jež odvolací soud zamítl, obdobné námitky pak uplatnila v dovolání podaném k Nejvyššímu soudu ČR, jež o těchto námitkách rozhodl v rámci svého usnesení ze dne 10. 7. 2019, č.j. 4 Tdo 628/2019-226. Z tohoto usnesení Nejvyššího soudu vyplývá, že předmětnou problematikou se zabýval již nalézací soud, který neakceptoval tuto obhajobu obviněného, jež způsobem s vlastním, a tudíž jiným hodnocením důkazů, se snažil prosadit svoji verzi skutkového stavu, která by byla pro něho podstatně příznivější, a teprve v důsledku toho pak vyvodil splnění podmínek jednání v krajní nouzi. Této obhajobě obžalovaného však nepřisvědčil ani soud I. stupně, ani odvolací soud již dříve vydaných rozhodnutí a nepřisvědčil ji ani Nejvyšší soud České republiky, jež konstatoval, že v tomto směru rozhodnutí soudu obou stupňů plně odrážejí úplná skutková zjištění včetně adekvátního hodnocení důkazů.

9. Nyní soud I. stupně hodnotil předmětné důkazy znovu pod body 13. až 16., přičemž odvolací soud na toto hodnocení pro stručnost zcela odkazuje, když s takovýmto hodnocením se beze zbytku ztotožňuje a námitky obhajoby tomto směru uplatněné v odvolání považuje za zcela nedůvodné.
10. Odvolací soud dospěl k závěru, že není nutno doplňovat dokazování revizním znaleckým posudkem k stanovení hodnoty zvířete, provedením vyšetřovacího pokusu na místě samém, doplněním znaleckého posudku Ing. et Ing. Bezděka ve vztahu k pohybu psa při útoku či k vyjádření, zda je způsob vzniku střelného poranění psa v souladu s verzí obžalovaného, výsledkem obžalovaného či výsledkem poškozeného B.. Co se týče hodnoty zvířete, tak tato dle názoru odvolacího soudu byla dokazováním provedeným soudem I. stupně a doplněným ještě podrobným výsledkem znalce ve veřejném zasedání stanovena bez jakýchkoliv pochyb, navíc byla určena nižší částkou, než byla faktická hodnota usmrceného psa, když nebylo možno z důvodu absence odvolání státního zástupce započítat do hodnoty usmrceného psa náklady na veterinární péči (přínejmenším cenu ze zákona povinného očkování proti vzteklině). Zpracování revizního znaleckého posudku se tudíž jeví zcela nadbytečným. Co se týče návrhu na výslech obžalovaného a poškozeného B., tak tito již za přítomnosti obhajoby byli vyslechnuti velice podrobným způsobem v hlavním líčení, obhajoba měla možnost jim klást otázky a opakování jejich výslechu se jeví zcela bezdůvodným. Pokud se týče návrhu na provedení vyšetřovacího pokusu na místě samém, jakož i doplnění znaleckého posudku Ing. et Ing. Bezděka, tak i toto se jeví zcela nadbytečným. Nelze totiž přehlédnout dřívější vyjádření tohoto znalce, které zcela koreluje s vyjádřením nově slyšeného znalce v rámci veřejného zasedání, z nichž vyplývá, že německý ovčák bezdůvodně neútočí. Návrhy obhajoby na doplnění dokazování tudíž odvolací soud zamítl.
11. Jelikož odvolací soud shledal veškeré námitky obžalovaného nedůvodnými a rozsudek soudu I. stupně shledal správným a zákonným, tak tento ve výroku o vině potvrdil, když kvalifikace, již soud I. stupně nyní použil, tedy kvalifikace jako přečin poškození cizí věci podle § 228 odst. 1 trestního zákoníku, se jeví zcela správnou a zákonnou. Je nepochybné, že obžalovaný konal úmyslně ve smyslu ustanovení § 15 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku, kdy lze se ztotožnit s hodnocením soudu I. stupně, že jako zkušenému myslivci mu muselo být známo, že bezdůvodným zastřelením psa rasy německý ovčák může způsobit škodu a pro případ, že tuto způsobí, byl s tím srozuměn. Jeho jednání tudíž naplnilo veškeré zákonné znaky skutkové podstaty přečinu poškození cizí věci, neboť úmyslně zničil cizí věc a způsobil tak škodu nikoliv nepatrnou, tedy převyšující částku 5 000 Kč.
12. Výrok o vině tudíž odvolací soud jako zcela správný a zákonný potvrdil.
13. Co se týče výroku o trestu, tak je nutno konstatovat, že soud I. stupně velice citlivě přistupoval k záležitosti a pokud po přihlédnutí ke všem okolnostem případu, osobě obžalovaného, charakteru trestné činnosti uložil tolik trest výchovný, a to peněžitý trest ve výměře 60 denních sazeb, přičemž denní sazbu stanovil ve výši 250 Kč, tedy celkem 15 000 Kč, tak takto uložený trest při absenci okolností přitěžujících, naopak při existenci polehčujících okolností dosavadní beztrestnosti

obžalovaného, lze považovat za zcela adekvátní a mírný. Je zřejmé, že soud při stanovení výměry peněžitého trestu přihlédl k finančním možnostem obžalovaného, jenž uváděl měsíční příjem zhruba ve výši 30 000 Kč. Celková výše předmětného peněžitého trestu 15 000 Kč se tak blíží, s ohledem na hodnotu zničené věci (usmrčeného psa), výši pokuty, která by obžalovanému případně byla ukládána v přestupkovém řízení. Ani u výše náhradního trestu odnětí svobody pro případ, že by peněžitý trest ve stanovené lhůtě nebyl vykonán, není shledávána nepřiměřenost ve smyslu § 258 odst. 1 písm. e) trestního řádu, když tato výše v trvání 3 měsíců se jeví zcela adekvátní celé situaci.

14. Výrok o trestu včetně jeho výměry tedy považuje odvolací soud za zcela přiměřený a zákonný.
15. Pochybení odvolací soud neshledal ani ve výroku o náhradě škody. Poškozený P.B. se připojil s nárokem na náhradu škody ve výši 3 000 Kč za usmrčeného psa a dále s nárokem na náklady na výchovu psa. Tyto náklady poškozený nikterak nevyčísлил ani nedoložil. Pokud soud I. stupně pak v souladu s provedeným dokazováním zavázal obžalovaného zaplatit poškozenému jako náhradu za způsobenou škodu částku 5 500 Kč, tak jedná se o částku, která vyplynula z provedeného dokazování a je v přímé souvislosti s jednáním poškozeného. Správně tedy soud I. stupně zavázal obžalovaného, aby částku v této výši poškozenému nahradil. Správně též se zbytkem nároku na náhradu škody poškozeného odkázal na řízení ve věcech občanskoprávních, když poškozený blíže neosvědčil náklady na výchovu psa a svůj nárok v tomto směru nevyčísлил.
16. Vzhledem k tomu, že odvolací soud shledal veškeré výroky napadeného rozsudku správnými a zákonnými, námitky obhajoby nedůvodnými, tak odvolání v plném rozsahu zamítl.

Poučení o opravných prostředcích:

Proti tomuto rozhodnutí není řádný opravný prostředek přípustný, takže **rozhodnutí nabylo právní moci a je vykonatelné** (§ 139 odst. 1 písm.a), b)cc), § 140 odst.1 trestního řádu).

Lze však proti němu podat dovolání (§ 265a odst. 1,2 trestního řádu).

Dovolání mohou podat (§ 265d odst. 1 trestního řádu)

- nejvyšší státní zástupce, který je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch či v neprospěch obviněného (§ 265d odst. 1 písm. a), § 265f odst.1 trestního řádu).
- obviněný pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 trestního řádu).
- je-li obviněný zbaven způsobilosti k právním úkonům nebo je-li jeho způsobilost k právním úkonům omezena může i proti vůli obviněného za něho v jeho prospěch dovolání podat též zákonný zástupce i jeho obhájce.

Dovolání se podává u soudu, který rozhodl v I. stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje (§ 265e odst. 1 trestního řádu).

O dovolání **rozhoduje Nejvyšší soud České republiky** (§ 265c trestního řádu).

V dovolání, kromě obecných náležitostí uvedených v § 59 odst. 3 trestního řádu, musí být uvedeno (§ 265f odst. 1 trestního řádu)

- proti kterému rozhodnutí dovolání směřuje,
- který výrok, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je napadán,
- čeho se dovolatel domáhá,
- konkrétní návrh na rozhodnutí dovolacího soudu,

- odkaz na zákonná ustanovení § 265b odst. 1 písm. a)-l), nebo § 265b odst. 2 trestního řádu, o které se dovolání opírá.

Rozsah a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 2 trestního řádu).

Kdo podal **zcela bezvýsledně dovolání**, je povinen státu nahradit náklady řízení o tomto návrhu, a to paušální částkou, kterou stanoví ministerstvo spravedlnosti obecně závazným právním předpisem (§ 153 odst. 1 trestního řádu). Paušální částka nákladů v řízení o zcela bezvýsledně podaném dovolání činí **10.000,- Kč** (§ 3a vyhlášky č. 312/1995 Sb.).

Brno, 20.02.2020

JUDr. Halina Černá v.r.
předsedkyně senátu